

Το ωραίο ως το αληθές: Από την καντιανή καλαισθητική κρίση στην εγελιανή αισθητική οντολογία

Η καντιανή θεωρία περί καλαισθητικής κρίσης χαρακτηρίζεται από ένα μεγάλο παράδοξο: αξιώνει την έγκυρη περιγραφή και εξήγηση του αισθήματος του ωραίου για κάθε υποκείμενο, ενώ ταυτόχρονα υποστηρίζει την κατεξοχήν υποκειμενικότητα αυτού του αισθήματος. Η εισήγηση προσπαθεί να διαχωρίσει τα υποκειμενικά και αντικειμενικά στοιχεία της καλαισθητικής κρίσης κατά Καντ με σκοπό την κατάδειξη

του τρόπου μέσω του οποίου αυτά ενσωματώνονται στην εγγεληνή αισθητική θεωρία.

Η εσθήγηση χωρίζεται σε τέσσερα μέρη. Το πρώτο μέρος εκθέτει τη λογική δομή της ωραίας μορφής σύμφωνα με τον Καντ και τους λόγους που τον οδηγούν να υποστηρίξει την υποκειμενικότητα της καλαισθητικής κρίσης. Το δεύτερο μέρος εκθέτει τον συστηματικό τόπο του ωραίου στην εγγεληνή φιλοσοφία και εξηγεί τους λόγους που οδηγούν τον Χέγκελ να προσδώσει μια αληθολογική αξίωση στην αισθητική εμπειρία. Το τρίτο και τελευταίο μέρος εκθέτει τη σύζευξη αληθολογίας και οντολογίας στην εγγεληνή αισθητική θεωρία και αναστοχάζεται για το όριά της. Το τέταρτο και τελευταίο μέρος επιδιώκει να εξηγήσει την εγγεληνή θέση περί του «πέλου της τέχνης» με ορίζοντα τόσο τη φιλοσοφία της ιστορίας του Χέγκελ όσο και τη συνεπαγόμενη σχέση μεταξύ αισθητικής, θρησκείας και φιλοσοφίας.

Λέξεις-κλειδιά: αλήθεια, ωραίο, αντικειμενικότητα, υποκειμενικότητα, Kant, Hegel